

Dan Alexandru BUNEA

**ANUALA
TIMIȘOREANĂ DE
ARHITECTURĂ**
TEXT DE ARHITECTURĂ

Str. Diaconu Coresi nr.12
300588 Timișoara
Timiș România

T: +40 (0) 745 145-537
W: anualadearhitectura.ro
E: contact@anualadearhitectura.ro
F: anuala timișoreană de arhitectură

MARTORII EVOLUȚIEI – DE LA ARHITECTURĂ LA PROFESIE.

Consider faptul că arhitectura, ca rezultat, dar nu numai are de suferit datorită percepției societății. Nu consider această percepție eronată, ci mai degrabă una datorată insuficienței înțelegerii a rolului arhitecturii, nu ca artă și/sau știință ci ca necesitate a ei și implicit a arhitectului. Cred că ultimii douăzeci de ani au adus cu sine o dispariție treptată a acestei înțelegeri, în ciuda faptului că arhitectul ca actor al scenei publice este însărcinat prin calificarea sa întocmai cu responsabilitatea socială.

Fără a avea pretenția că pot răspunde cu soluții acestor probleme, dar și altora legate de relația cu scena socială, susțin necesitatea consolidării statutului arhitectului, ca specialist, printr-o participare cât mai activă, acest fapt ducând treptat la o recristalizare în conștiința colectivă a rolului său, într-un mod corect.

Susțin astfel, că arhitectul are obligația morală de a-și face înțelese intențiile benefice pentru fiecare dintre destinatarii serviciilor sale.

I.

Pornesc de la premisa că fiecare arhitect își asumă responsabilitatea socială de care este răspunzător și își exercită meseria cu profesionalism. Astfel, arhitecții au datoria, dar și puterea de a îmbunătăți percepția breslei pe care o reprezintă în fața societății. Consider interesantă întocmirea unui set de subiecte de dezbatere, subiecte nescrise, care ar trebui să fie proprii fiecăruia dintre arhitecți și să fie aplicate neconținut ori de câte ori discuția o permite; în funcție de experiența profesională, relația cu beneficiarul direct sau indirect, nivelul intelectual al interlocutorului.

pagina 1

Dat fiind faptul că nici măcar *Dicționarul explicativ al limbii române* nu oferă o descriere suficientă nici arhitectului dar nici arhitecturii, cade în sarcina arhitectului să o ofere. Nu doar prin cuvinte ci prin atitudinea față de procesul creativ în special dar și față de celelalte etape ale proiectării.

Pentru că arhitectura adună un număr mic de specialiști în România, comparativ cu alte domenii mai consider necesară și unitatea între membrii breslei. Susținerea unui coleg arhitect, transmiterea aprecierii față de o realizare dar și răspândirea calităților acestuia către terți, invocând talentul ori stilul adoptat, nu fac decât să îmbunătățească percepția față de profesie în general.

În România, nici presa de interes general, nici media televizată sau radioul, nu aduc în discuție subiecte care au ca punct central arhitectura. Nici ca artă, așa cum se întâmplă cu literatura spre exemplu, nici ca știință, ca în cazul medicinei. Se poate observa cu ușurință că arhitectura este “pe niciunde” deci. Ce rămâne de făcut, astfel pentru o liftare la nivel social și o prezență mai conturată, este implicarea fiecărui individ parte a breslei arhitecților în acest proces al dobândirii statutului meritat în societate.

Având crezul puterii cuvântului, susțin un discurs continuu care necesită îmbunătățire permanentă. Îmbunătățire inevitabilă, asociată dobândirii experienței profesionale, formării profesionale continue și ancorării permanente în contextul social aparținător.

II.

Dată fiind provocarea de a fii parte a acestui proces al descrierii arhitectului ori arhitecturii, a argumentării procesului creativ, a justificării cât mai juste a responsabilităților pecuniare, etc prezint propriile-mi argumente relaționate la context; cultural și economic.

Context Cultural. Știm cu toții, cei implicați în arhitectură ca profesie, referindu-mă la arhitectura rezidențială, pentru că gloria culelor, a conacelor sau a caselor-han a apus. Arhitectura tradițională a devenit istorie în adevăratul sens al cuvântului. Nu susțin o aducere la prezent a acestora, dar susțin și consider obligatorie o preservare a lor și mai ales a siturilor ori arealelor. Preservare al cărei rol ulterior ar putea fi acela al inspirației și învățării sau în cazurile în care se impune al îmbunătățirii. Acest fapt nu se întâmplă întocmai, ba mai mult, multe dintre acestea au fost supuse unui proces de aliniere la prezent, proces de multe ori distructiv și total nepotrivit.

Materiale, tehnici, folosirea luminii, aerului, vegetației, constructori, unelte, toate au evoluat accelerat. Acest proces a avut ca actor și arhitectul. Dacă azi arhitecți ori reprezentanți ai altor sfere de activitate, în măsură să pornească discuții pe această temă se îngrijorează în unele cazuri de această evoluție – vina aparține și arhitectului.

Stă așadar în puterea noastră ca arhitecți ca în ipoteza întâlnirii cu un client care dorește ca o locuință tradițională din, să zicem, zona Banatului, aflată evident în mediul rural să fie extinsă, remodelată ori chiar demolată, să ne punem în aplicare toate cunoștințele. Enumăr câteva aspecte: nu vom permite ca această presupusă locuință să fie singura din sat cu etaj; ca acoperișul să primească o învelitoare nepotrivită, etc.

Consider că farmecul multor sate din România s-a păstrat datorită neputinței financiare a locuitorilor lor și astfel alterarea prin această presupusă evoluție nu s-a produs. Pentru cazurile unde nu se întâmplă așa trebuie să ne exprimăm cu convingere pentru rezultate adecvate.

Context Financiar. Există o discuție permanentă despre remunerația arhitectului pentru serviciile oferite. Remunerație care este în dezavantajul său, raportat la efortul intelectual și resursele de timp consumate. În special în ultimii ani în contextul

crizei financiare acest fapt s-a accentuat. Dar cum vom reuși noi, ca arhitecți să îi convingem pe clienții noștri că ceea ce le vindem “merită toți banii”? Prestând o muncă de calitate în primul rând, dar acest fapt este evident, dar chiar și așa întotdeauna orice client va încerca, în mod firesc să “tragă de preț” în jos, în avantajul său.

Am încercat să explic mai multor persoane, potențiali viitori clienți ai unui arhitect, că în momentul în care apelează la serviciile acestuia, pentru a le fi proiectată locuința, mai întâi de toate trebuie să aibă încredere în acesta. O relație bazată pe încredere, dă roade în general și așa este și în acest caz. Mai apoi a urmat ca argument faptul că în majoritatea cazurilor, un client care solicită unui arhitect un proiect pentru o locuință, va urma să-și ducă construcția la bun sfârșit și mai apoi să locuiască în ea pentru probabil întreaga viață. Argument prin care încerc de fiecare dată să susțin importanța fazei de proiectare și posibilitatea modelării și remodelării pentru ca rezultatul să fie cât mai potrivit cu puțință; ori, dat fiind consumul ulterior de resurse financiare, de ce tocmai cea mai importantă parte a acestui proces are un raport de recompensare atât de disputat?

III.

Concluzionez așadar că fiecare dintre arhitecți ar trebui să aibă o doză crescută de altruism față de profesie. Discuțiile la limita cordialului îmbunătățesc permanent relațiile chiar dacă consumă timp, însă pe termen lung consider această investiție de succes pentru ca arhitectul să revină sau să redevină ceea ce este cu adevărat pe scena socială.